

LBRIS

We know
books

LECTURI

pentru școlari

clasa I

1. Răspundeți la întrebări:

- Unde ajunge Alice când îl urmează pe Iepure?
- Ce fură ea în timp ce alunecă în tunel?
- Cum se numea pisica lui Alice?
- Ce găsește ea pe măsuta din sticlă?
- Ce se întâmplă după ce bea din sticluța misterioasă?
- Dar după ce mănâncă prăjitura?
- De ce ura șoarecele câinii și pisicile?

2. Scrieți cuvinte pentru fiecare din grupurile de litere: che, chi, ghe, ghi.

3. Realizați un desen care să conțină toate personajele din *Alice în Țara Minunilor*.

CUPRINS

MIHAI EMINESCU (1850-1889)

Revedere	3
Somnoroase păsărele... ..	4
Ce te legeni... ..	5
Colinde! Colinde!	6

GEORGE COȘBUC (1866-1918)

Iarna pe uliță	8
Concertul primăverii	12
Vara	13
Toamna	15
Povestea găștelor	16
Colindătorii	18

ION CREANGĂ (1837-1889)

Capra cu trei iezi	21
Punguța cu doi bani	30
Povestea lui Harap-Alb	35
Ursul păcălit de vulpe	93

PETRE ISPIRESCU (1830-1887)

Prâslea cel voinic și merele de aur	97
Sarea în bucate	111

EMIL GÂRLEANU (1878-1914)

Gândăcelul	121
Mărinimie	123
Când stăpânul nu-i acasă	124
Calul	126
Fricosul	129

BARBU ȘTEFĂNESCU DELAVRANCEA
(1858-1918)

Bunicul	132
Bunica	135
Palatul de cleștar	139
Neghiniță	147

ȘTEFAN OCTAVIAN IOSIF (1875-1913)

Cântec de primăvară	161
April	161
Bunica	162
Vară	163

GEORGE TOPĂRCEANU (1886-1937)

Acceleratul	166
Balada unui greier mic	168

GHICITORI

Ghicitori cu animale și păsări	170
Ghicitori despre anotimpuri	179
Ghicitori despre meserii	183
Ghicitori despre legume și fructe	185

FRĂȚII GRIMM

IACOB LUDWIG GRIMM (1785-1863)

WILHELM KARL GRIMM (1786-1859)

Albă-ca-Zăpada	188
Cenușăreasa	199
Degețel	207
Frumoasa din Pădurea Adormită	214
Hänsel și Gretel	217
Muzicanții din orașul Bremen	235
Sufița Roșie	238

HANS CHRISTIAN ANDERSEN
(1805-1875)

Fetița cu chibriturile	247
Degețica	250
Soldățelul de plumb	269
Rățușca cea urâtă	275

CARLO COLLODI (1826-1890)

Pinocchio	287
-----------------	-----

LEWIS CARROLL (1832-1898)

Alice în Țara Minunilor	304
-------------------------------	-----

Editor: George Huzum

Coperta: Laura Teodora Rădulescu

Tehnoredactor: Daniela Dumitrescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Lecturi pentru școlari : clasa I / selecția textelor: Daniela Dumitrescu. –

Ed. a 2-a. - București : Astro, 2016

ISBN 978-606-8660-13-4

I. Dumitrescu, Daniela (antolog.)

821.135.1-93-822(075)

82-93-822=135.1(075)

Editura ASTRO
Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,
Sector 1, București
Tel./Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:
www.cartea-mea.ro
www.cartescolara.ro
www.depozit-de-carti.ro
www.pro-librarie.ro

MIHAI EMINESCU (1850-1889)

REVEDERE

— Codrule, codruțule,
Ce mai faci, drăguțule,
Că de când nu ne-am văzut
Multă vreme au trecut
Și de când m-am depărtat,
Multă lume am îmblat.

— Ia eu fac ce fac de mult,
Iarna viscolu-l ascult,
Crengile-mi rupându-le,
Apele-astupându-le,
Troienind cărările
Și gonind cântările;
Și mai fac ce fac de mult,
Vara doina mi-o ascult
Pe cărarea spre izvor
Ce le-am dat-o tuturor,
Împlându-și cofeile
Mi-o cântă femeile.

— Codrule cu râuri line,
Vreme trece, vreme vine,
Tu din tânăr precum ești

Tot mereu întineresti,
 — Ce mi-i vremea, când de veacuri
 Stele-mi scânteie pe lacuri,
 Că de-i vremea rea sau bună,
 Vântu-mi bate, frunza-mi sună;
 Și de-i vremea bună, rea,
 Mic-mi curge Dunărea.

Numai omu-i schimbător,
 Pe pământ rătăcitor,
 Iar noi locului ne ținem,
 Cum am fost așa rămânem:
 Marea și cu râurile,
 Lumea cu pustuirile,
 Luna și cu soarele,
 Codrul cu izvoarele.

SOMNOROASE PĂSĂRELE...

Somnoroase păsărele
 Pe la cuiburi se adună,
 Se ascund în rămurele —
 Noapte bună!

Doar izvoarele suspină,
 Pe când codrul negru tace;
 Dorm și florile-n grădină —
 Dormi în pace!

Trece lebăda pe ape
 Între trestii să se culce —
 Fie-ți îngerii aproape,
 Somnul dulce!

Peste-a nopții feerie
 Se ridică mândra lună,
 Totu-i vis și armonie —
 Noapte bună.

CE TE LEGENI...

— Ce te legeni, codrule,
 Fără ploaie, fără vânt,
 Cu crengile la pământ?
 — De ce nu m-aș legăna,
 Dacă trece vremea mea!
 Ziua scade, noaptea crește
 Și frunzișul mi-l rărește.
 Bate vântul frunza-n dungă —
 Cântăreții mi-i alungă;
 Bate vântul dintr-o parte —
 Iarna-i ici, vara-i departe.
 Și de ce să nu mă plec,
 Dacă păsările trec!
 Peste vârful de rămurele
 Trec în stoluri rândunele,
 Ducând gândurile mele
 Și norocul meu cu ele.
 Și se duc pe rând, pe rând,
 Zarea lumii-ntunecând,
 Și se duc ca clipele,

LBRIS

We know
books

Mihai Eminescu
Poezii și proză

Ediția a II-a

BUCUREȘTI, 2018

că venise în câmp ea să citească, că citind adormise. Camera obscură, viața cea trecută a unui om, ce se numea Dionis, ciudat... el visase! „Ah! gândi el – cartea mea mi-a făcut șotia asta; în urma cetirei ei, am visat atâtea lucruri extraordinare. Ce lume străină, ce oameni străini, ce limbă, parcă era a noastră, dar totuși străină, alta...” Ciudat! Călugărul Dan se visase mirean cu numele Dionis... pare că se făcuse în alte vremi, între alți oameni! Ciudat! „Ah! meștere Ruben, zise el zâmbind, cartea ta într-adevăr minunată este!... numai de n-ar ameți mintea; acum simt eu, călugărul, că sufletul călătorește din veac în veac, același suflet, numai că moartea-l face să uite că a mai trăit.” Bine zici, meștere Ruben, că egiptenii aveau pe deplin dreptate cu metempsicoza lor. Bine zici cum că în sufletul nostru este timpul și spațiul cel nemărginit și nu ne lipsește decât varga magică de a ne transpune în oricare punct al lor am voi. Trăiesc sub domnia lui Alexandru-Vodă și-am fost tras de-o mână nevăzută în vremi ascunse în viitorul sufletului meu. Câți oameni sunt într-un singur om? Tot atâția câte stele sunt cuprinse într-o picătură de rouă sub cerul cel limpede al nopții.

CUPRINS

Poezii

La mormântul lui Aron Pumnul	4
Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie	6
Junii corupți	8
Venere și Madonă	12
Epigonii	15
Mortua est!	20
Înger și demon	23
Floare albastră	28
Împărat și proletar	31
Făt-Frumos din tei	40
Crăiasa din povești	44
Lacul	46
Dorința	47
Călin (File din poveste)	49
Povestea codrului	59
Povestea teiului	62
O, rămâi	66
De câte ori, iubito... ..	68
Freamăt de codru	69
Revedere	71
O, mamă... ..	73
Scrisoarea I	74
Scrisoarea III	80
Luceafărul	91
Iubind în taină	107
Sonete	108
Departate sunt de tine	111

S-a dus amorul...	112
Pe aceeași ulicioară...	115
Trecut-au anii...	117
Despărțire	118
De ce nu-mi vii	120
Doina	122
La steaua	125
Pe lângă plopii fără soț...	126
Glossă	128
Odă	132
Veneția	133
Cu mâne zilele-ți adăogi...	134
Somnoroase păsărele	136
Ce te legeni... ..	137
La mijloc de codru... ..	138
Mai am un singur dor	139
Nu voiu mormânt bogat (variantă)	141
Privesc orașul-furnicar	143
Ai noștri tineri... ..	145
Fiind băiet păduri cutreieram	146
Copii eram noi amândoi... ..	148
Dintre sute de catarge	152
Rugăciune	153
Colinde, colinde	154
Criticilor mei	155
Sara pe deal	157

Proză

Făt-Frumos-din-Lacrimă	160
Călin-Nebunul	185
Sărmanul Dionis (<i>Fragment</i>)	198

LIBRIS

Editor: George Huzum

Coperta: Laura Teodora Rădulescu

We know
books

Poezii

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

EMINESCU, MIHAI

Poezii și proză / Mihai Eminescu. - Ed. a 2-a. - București : Astro,
2018

ISBN 978-606-8660-42-4

821.135.1

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,

Sector 1, București

Tel./Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-mea.ro

www.cartescolara.ro

www.depozit-de-carti.ro

www.pro-librarie.ro

LA MORMÂNTUL
LUI ARON PUMNUL

Îmbracă-te în doliu, frumoasă Bucovină,
Cu cipru verde-ncinge antică fruntea ta;
C-acuma din pleiada-ți auroasă și senină
Se stinse un luceafăr, se stinse o lumină,
Se stinse-o dalbă stea!

Metalica, vibrânda a clopotelor jale
Vuieste în cadență și sună întristat;
Căci ah! geniul mare al deșteptării tale
Păși, se duse-acuma pe-a nemuririi cale
Și-n urmă-i ne-a lăsat!

Te-ai dus, te-ai dus din lume, o! geniu nalt și mare,
Colo unde te-așteaptă toți îngerii în cor,
Ce-ntoană tainic, dulce a sferelor cântare
Și-ți împletesc ghirlande, cununi mirositoare,
Cununi de albe flori!

Te plânge Bucovina, te plânge-n voce tare,
Te plânge-n tânguire și locul tău natal;
Căci umbra ta măreață în falnica-i zburare
O urmă-ncet cu ochiul în tristă lăcrimare
Ce-i simț național!

Urmeze încă-n cale-ți și lacrima duioasă,
Ce junii toți o varsă pe trist mormântul tău,
Urmeze-ți ea prin zboru-ți în cânturi tânguioase,
În cânturi răsunânde, suspine-armonioase,
Colo, în Eliseu!...

CE-ȚI DORESC EU ȚIE, DULCE ROMÂNIE

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Țara mea de glorie, țara mea de dor?
Brațele nervoase, arma de tărie,
La trecutu-ți mare, mare viitor!
Fiarbă vinu-n cupe, spumege pocalul,
Dacă fiii-ți mândri aste le nutresc;
Căci rămâne stânca, deși moare valul,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.

Vis de răzbunare negru ca mormântul,
Spada ta de sânge dușman fumegând,
Și deasupra idrei fluture cu vântul
Visul tău de glorie falnic triumfând,
Spună lumii large steaguri tricolore,
Spună ce-i poporul mare, românesc,
Când s-aprinde sacru candida-i vâlvoare,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.

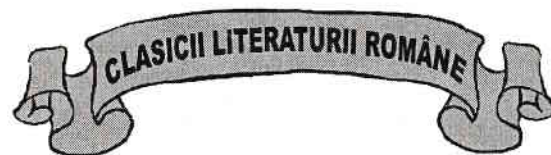
Îngerul iubirii, îngerul de pace,
Pe altarul Vestei tainic surâzând,
Ce pe Marte-n glorie să orbească-l face,
Când cu lampa-i zboară lumea luminând,
El pe sânu-ți vergin încă să coboare,

Guste fericirea raiului ceresc,
Tu îl strânge-n brațe, tu îi fă altare,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Tânără mireasă, mamă cu amor!
Fiii tăi trăiască numai în frăție
Ca a nopții stele, ca a zilei nori,
Viața în vecie, glorie, bucurie,
Arme cu tărie, suflet românesc,
Vis de vitejie, fală și mândrie,
Dulce Românie, asta ți-o doresc!

LBRIS

We know
books

GEORGE COȘBUC

NUNTA ZAMFIREI

Editura ASTRO

CUPRINS

BALADE ȘI IDILE (1893)

Noapte de vară	3
Mănioasă	5
Nu te-ai priceput	7
Fatma	8
Nunta Zamfirei	10
Cântecul fusului	17
Rea de plată	20
Fata morarului	21
Crăiasa zânelor	22
Rugămintea din urmă	28
Poet și critic	32
Vântul	34
Vestitorii primăverii	37
Pe lângă boi	38
Rada	39
Trei, doamne, și toți trei!	45
La oglindă	48
Calul dracului	52
De pe deal	53
El-Zorab	55
Suptirica din vecini	61
Numai una!	62
Regina ostrogoților	64
Brâul Cosânzenii	67
Dușmancele	71
Costea	75
Somnul codrilor	79
Recrutul	81

Lordul John	85
Moartea lui Fulger	86
Un cântec barbar	96
Păstorița	99
Prahova	100
La părau	106
Vara	109
Un basm	111
Spinul	112
Toamna	114

FIRE DE TORT (1896)

Din viață

Mama	117
Lupta vieții	119
Ștefăniță-Vodă	121
Sub patrafir	124
Scara	127
Noi vrem pământ!	129
Voichița lui Ștefan	132
Doina	135
La Paști	139
Seara	141
În miezul verii	144
Iarna pe uliță	147
Cântec	152
Ispita	153
Fata mării	156
Decebal cătră popor	158
Roata morii	160

Din poveste

O noapte pe Caraiman	163
Concertul primăverii	165
Cetatea Neamțului	167
Colindătorii	175
Legenda rândunelei	176
Ideal	180
Ștregarul văilor	188
Floarea-soarelui și macul	190
Bordei sărac	194
Umbră	197
Prin Mehadia	198
Dintr-o poveste	200
Pomul Crăciunului	200
Drumul iubirii	202
Tricolorul	204
Psalm	205
Voci din public	206

CÂNTECE DE VITEJIE

Cântec	208
Dorobanțul	208
Dunărea și Oltul	210
Pentru libertate	212
Scut și armă	215
Oltenii lui Tudor	216
Sărindar	218
Zece mai	220
Mortul de la Putna	223

Stema țării	225
Pe dealul Plevnei	227
Graiul neamului	228
De profundis	229
Cântecul redutei	231
Povestea căprarului	233
Coloana de atac	236
O scrisoare de la Muslim-Selo	241
Raport	245
Podul lui Traian	246
Pașa Hassan	248

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COȘBUC, GEORGE

Nunta Zamfirei / George Coșbuc - București: Astro, 2010

ISBN 978-606-92310-1-2

821.135.1-1

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,

Sector 1, București

Tel. / Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-mea.ro

www.cartescolara.ro

www.depozit-de-carti.ro

www.pro-librarie.ro

BALADE ȘI IDILE (1893)

NOAPTE DE VARĂ

Zărilor, de farmec pline,
Strălucesc în luminiș;
Zboară mierlele-n tufiș
Și din codri noaptea vine
Pe furis.

Care cu poveri de muncă
Vin încet și scârțiind;
Turmele s-aud mugind,
Și flăcăii vin pe luncă
Hăulind.

Cu cofița, pe-ndelete,
Vin nevestele la râu;
Și cu poala prinsă-n brâu,
Vin cântând în stoluri fete
De la grâu.

De la gărlă-n pâlcuri dese
Zgomotoși copiii vin;
Satul e de vuiet plin;
Fumul alb alene iese
Din cămin.

Dar din ce în ce s-alină
 Toate zgomotele-n sat,
 Muncitorii s-au culcat.
 Liniştea-i acum deplină
 Şi-a-nnoptat.

Focul e-nvelit pe vatră,
 Iar opaiţele-au murit.
 Şi prin satul adorm.
 Doar vrun câne-n somn mai latră
 Răguşit.

Iat-o! Plină, despre munte,
 Iese luna din brădet
 Şi se-nalţă, -ncet-încet,
 Gânditoare ca o frunte
 De poet.

Ca un glas domol de clopot
 Sună codrii mari de brad;
 Ritmic valurile cad,
 Cum se zbate-n dulce ropot
 Apa-n vad.

Dintr-un timp şi vântul tace;
 Satul doarme ca-n mormânt—
 Totu-i plin de Duhul Sfânt:
 Linişte-n văzduh şi pace
 Pe pământ.

Numai dorul mai colindă,
 Dorul tânăr şi pripeag,
 Tainic se-ntâlneşte-n prag,
 Dor cu dor să se cuprindă,
 Drag cu drag.

MÂNIOASĂ

Am să merg mai înspre seară
 Prin dumbrăvi, ca mai demult,
 În privighetori să-mi pară
 Glasul Linei că-l ascult.
 Mai ştiu eu, ce-aş vrea s-ascult!
 Că-n zori Lina sta-n portiţă,
 Sălta-n vânt a ei alţiţă,
 Vântul îi sălta-n cosiţă
 Şi-i făcea floare-n obraz:
 Eu mergem la plug în iaz
 Şi, când trec, Lina s-ascunde,
 Parcă nici nu m-a văzut.
 Îi vorbesc, şi nu-mi răspunde,
 Nu-mi răspunde!
 Şi-o întreb, şi nu-mi răspunde!
 Şi mă mir – ce i-am făcut!

Vreau de-aici să rump o floare!
 Ochii unui înger scump
 Au albastrul de cicoare,

LBRIS

We know
books

ION CREANGĂ

POVEȘTI
POVESTIRI
AMINITIRI DIN COPILĂRIE

BUCUREȘTI, 2019

V

- vasilisc*, s.m. – animal fabulos care ucide cu privirea.
vărzare, s.f. – plăcintă de post umplută cu varză, ceapă, știr, mărar etc.
vătălă, s.f. – cadru dreptunghiular pe care se sprijină spata, la războiul de țesut.
vătăman, s.m. – ajutorul vornicului la încasarea dărilor; vătășel.
vergi (a duce *vergile cuiva*) – a duce grija, a se teme pentru cineva.
vidmă, s.f. – vrăjitoare.
vîndereu, s.m. – șoim mic.
vornic, s.m. – în trecut, la sate – perceptor; mai târziu – primar.

Z

- zamparagiu*, s.m. – desfrânat, haimana.
zăhăi, vb. – a neliniști, a supăra.
zăhăit, adj. – părăsit, răscolit.
zămori, vb. – a-și astâmpăra foamea, setea, cu puțin.
zăpsi, vb. – a prinde pe cineva asupra faptului.
zărghit, adj. – smintit.
zăticeală, s.f. – stânjenire, supărare.
zbânțuit, s.m., adj. – obraznic, ștregar.
zghihui, vb. – a zgâlțâi.
zmârdoare, s.f. – ființă murdară, scârbă.

Cuprins

Povești

Povestea porcului	5
Soacra cu trei nurori	22
Capra cu trei iezi	30
Punguța cu doi bani	39
Dănilă Prepeleac	44
Povestea lui Harap-Alb	58
Fata babei și fata moșneagului	114
Ursul păcălit de vulpe	121
Ivan Turbincă	124
Lupul la stână	141

Povestiri

Povestea unui om leneș	145
Moș Ion Roată și Unirea	147
Popa Duhu	151
Cinci pâni	157
Moș Ion Roată și Vodă-Cuza	162
Acul și barosul	168
Inul și cămeșa	171
Pâcală	174
Prostia omenească	177

Cică erau odată o babă și un moșneag: moșneagul de-o sută de ani, și baba de nouăzeci; și amândoi bătrânii aceștia erau albi ca iarna și posomorâți ca vremea cea rea din pricină că nu aveau copii. Și, Doamne! tare mai erau doriți să aibă măcar unul, căci, cât era ziua și noaptea de mare, ședeau singurei ca cucul și le țiuiau urechile, de urât ce le era. Și apoi, pe lângă toate aceste, nici vreo scofală mare nu era de dânșii: un bordei ca vai de el, niște țeale rupte, așternute pe laite, și atâta era tot. Ba de la o vreme încoace, urâtul îi mânca și mai tare, căci țipenie de om nu le deschidea ușa; parcă erau bolnavi de ciură, sărmanii!

În una din zile, baba oftă din greu și zise moșneagului:

— Doamne, moșnege, Doamne! De când suntem noi, încă nu ne-a zis nime tată și mamă! Oare nu-i păcat de Dumnezeu că mai trăim noi pe lumea asta? Căci la casa fără de copii nu cred că mai este vrun Doamne-ajută!

— Apoi dă, măi babă, ce putem noi face înaintea lui Dumnezeu?

— Așa este, moșnege, văd bine; dar, până la una, la alta, știi ce-am gândit eu astă-noapte?

— Știu, măi babă, dacă mi-i spune.

— Ia, mâine dimineață, cum s-a miji de ziuă, să te scoli și să apuci încotro-i vedea cu ochii; și ce ți-a ieși înainte întâi și-ntâi, dar a fi om, da' șarpe, da', în sfârșit, orice altă jivină a fi, pune-o în traistă și o adă acasă; vom crește-o și noi cum vom putea, și acela să fie copilul nostru.

Moșneagul, sătul și el de-atâta singurătate și dorit să aibă copii, se scoală a doua zi dis-dimineață, își ia traista

În băț și face cum i-a zis baba. Pornește el și se duce tot înainte pe niște ponoare, până ce dă peste un bulhac. Și numai iaca că vede în bulhac o scroafă cu doisprezece porcei, care ședeau tologiți în glod și se păleau la soare. Scroafa, cum vede pe moșneag că vine asupra ei, îndată începe a grohăi, o rupe de fugă, și porceii după dânsa. Numai unul, care era mai ogârjit, mai răpănos și mai răpciugos, neputând ieși din glod, rămase pe loc.

Moșneagul degrabă îl prinde, îl bagă în traistă, așa plin de glod și de alte podoabe cum era, și pornește cu dânsul spre casă.

— Slavă ție, Doamne! zise moșneagul, că pot să duc babei mele o mângâiere! Mai știi eu? Poate ori Dumnezeu, ori dracul i-a dat în gând ieri noapte de una ca asta.

Și cum ajunge-acasă, zice:

— Iaca, măi băbușcă, ce odor ți-am adus eu! Numai să-ți trăiască! Un băiat ochios, sprâncenat și frumușel de nu se mai poate. Îți seamănă ție, ruptă bucățică!... Acum pune de lăutoare și grijește-l cum știi tu că se grijesc băieții: că, după cum vezi, îi cam colbăit, mititelul!

— Moșnege, moșnege! zise baba, nu râde, că și această-i făptura lui Dumnezeu; ca și noi... Ba poate... și mai nevinovat, sărmanul!

Apoi, sprintenă ca o copilă, face degrabă leșie, pregătește de scaldătoare și, fiindcă știa bine treaba moșitului, lă purcelul, îl scaldă, îi trage frumușel cu untură din opaiț pe la toate încheieturile, îl strânge de nas și-l sumuță, ca să nu se deoache odorul. Apoi îl piaptănă și-l grijește așa de bine, că peste câteva zile îl scoate din boală; și cu tărățe, cu cojițe, purcelul începe a se înfiripa și a crește văzând cu ochii, de-ți era mai mare dragul să te uiți la el. Iară baba nu știa ce să mai facă de bucurie că are un băiat așa de chipos, de hazliu, de gras și învelit ca un pepene. Să-i fi zis toată lumea că-i urât și obraznic, ea ținea

una și bună, că băiat ca băiatul ei nu mai este altul! Numai de-un lucru era baba cu inima jignită: că nu putea să le zică tată și mamă.

Într-una din zile, moșneagul voiește a merge la târg să mai cumpere câte ceva.

— Moșnege, zise baba, nu uita să aduci și niște roșcove pentru ist băiat, că tare-a fi dorit, mititelul!

— Bine, măi babă. Dar în gândul său: „Da' mânca-l-ar brânca să-l mănânce, surlă, că mult mă mai înăduși cu dânsul. De-am avea pâine și sare pentru noi, da' nu să-l mai îndop și pe dânsul cu bunătați... Când m-aș potrivi eu babei la toate cele, apoi aș lua câmpii!“

În sfârșit, moșneagul se duce la târg, târguiește el ce are de târguit și, când vine acasă, baba îl întreabă, ca totdeauna:

— Ei, moșnege, ce mai știi de pe la târg?

— Ce să știi, măi babă? Ia, nu prea bune vești: împăratul vrea să-și mărite fata.

— Și asta-i veste rea, moșnege?

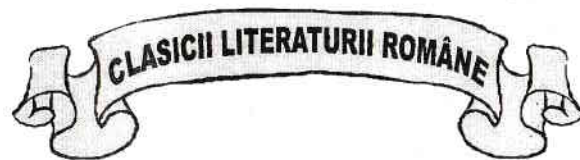
— D-apoi îngăduiește puțin, măi babă, că nu-i numai atâta, că, de ce-am auzit eu, mi s-a suit părul în vârful capului. Și când ți-oi spune până la sfârșit, cred că ți s-a încrâncena și ție carnea pe tine.

— Da' de ce, moșnege? Vai de mine!

— D-apoi, iaca de ce, măi babă, ascultă: Împăratul a dat de știre, prin crainicii săi, în toată lumea, că oricine s-a afla să-i facă, de la casa aceluia și până la curțile împărătești, un pod de aur pardosit cu pietre scumpe și fel de fel de copaci, pe de-o parte și de alta, și în copaci să cânte tot felul de păsări, care nu se mai află pe lumea asta, aceluia îi dă fata; ba cică-i mai dă și jumătate din împărăția lui. Iară cine s-a bizui să vină ca s-o ceară de nevastă și n-a izbuti să facă podul, așa cum ți-am spus, aceluia pe loc îi și taie capul. Și cică până acum o mulțime de feciori de crai și de împărați, cine mai știe de pe unde au venit, și niciunul

LBRIS

We know
books

PETRE ISPIRESCU

BĂSME

Editura ASTRO

Și domniră în pace și în liniște până ce, vrând Dumnezeu, i-a mutat din lumea aceasta.

Iară întâmplările lor au rămas de poveste și vor rămâna în veacul veacului.

Încălecai p-o șea etc.

Cuprins

Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte.....	3
Prâslea cel voinic și merele de aur	15
Sarea în bucate	31
Ileana Simziana.....	41
Făt Frumos cel rătăcit.....	67
Greuceanu	83
Cele douăsprezece fete de împărat și palatul cel fermecat	96
Cei trei frați împărați	113
Fata săracului cea isteță	135
Fata moșului cea cuminte.....	146
Copilul cel isteț.....	152
Aleodor împărat	158
George cel viteaz	167

Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte

A fost odată ca niciodată că de n-ar fi, nu s-ar mai povesti; de când făcea plopul pere și răchita micșunele; de când se băteau urșii în coade; de când se luau de gât lupii cu mieii de se sărutau, înfrățindu-se; de când se potcovea puricele la un picior cu nouăzeci și nouă de oca de fier și se arunca în slava cerului de ne aducea povești.

*De când se iscălea musca pe părete,
Mai mincinos cine nu crede.*

A fost odată un împărat mare și o împărăteasă, amândoi tineri și frumoși, și, voind să aibă copii, au făcut de mai multe ori tot ce trebuiau să facă pentru aceasta; au îmblat pe la vraci și filosofi, ca să caute la stele și să le ghicească dacă or să facă copii; dar în zadar. În sfârșit, auzind împăratul că este la un sat, aproape, un unchiaș dibaci, a trimis să-l cheme; dar el răspunse trimișilor că: cine are trebuință, să vie la dânsul. S-au sculat deci împăratul și împărăteasa și, luând cu dânsii vro câțiva boieri mari, ostași și slujitori, s-au dus la unchiaș acasă. Unchiașul, cum i-a văzut de departe, a ieșit să-i întâmpine și totodată le-a zis:

– Bine ați venit sănătoși; dar ce îmblî, împărate, să afli? Dorința ce ai o să-ți aducă întristare.

– Eu nu am venit să te întreb asta – zise împăratul – ci, dacă ai ceva leacuri care să ne facă să avem copii să-mi dai.

– Am, răspunse unchiașul; dar numai un copil o să faciți. El o să fie Făt-frumos și drăgăstos, și parte n-o să aveți de el.

Luând împăratul și împărăteasa leacurile, s-au întors la palat și peste câteva zile împărăteasa s-a simțit însărcinată. Toată împărăția și toată curtea și toți slujitorii s-au veselit de această întâmplare.

Mai-nainte însă de a veni ceasul nașterii, copilul se puse pe un plâns, de n-a putut nici un vraci să-l împace. Atunci împăratul a început să-i făgăduiască toate bunurile din lume, dar nici așa n-a fost cu puțință să-l facă să tacă.

– Taci, dragul tatei – zicea împăratul – că ți-oi da împărăția cutare sau cutare; taci, fiule, că ți-oi da de soție pe cutare sau cutare fată de împărat, și alte multe d-alde astea; în sfârșit, dacă văzu și văzu că nu tace, îi mai zise: taci, fătul meu, că ți-oi da *Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte*.

Atunci copilul tăcu și se născu; iar slujitorii deteră în timpane și în surle și în toată împărăția se ținu veselie mare o săptămână întreagă.

De ce creștea copilul, d-aceea se făcea mai isteț și mai îndrăzneț. Îl deteră pe la școli și filosofi, și toate învățăturile pe care alți copii le învățau într-un an, el le învăța într-o lună, astfel încât împăratul murea și învia de bucurie. Toată împărăția se fălea că o să aibă un împărat înțelept și învățat ca Solomon împărat.

De la o vreme încoace însă, nu știi ce avea, că era tot galeș, trist și dus pe gânduri. Iar într-o zi, tocmai când copilul împlinea cincisprezece ani și împăratul se afla la

masă cu toți boierii și slujbașii împărăției și se chefuiau, se sculă Făt-frumos și zise:

– Tată, a venit vremea să-mi dai ceea ce mi-ai făgăduit la naștere. Auzind aceasta, împăratul s-a întristat foarte și i-a zis:

– Dar bine, fiule, de unde pot eu să-ți dau un astfel de lucru nemaiauzit? Și dacă ți-am făgăduit atunci, a fost numai ca să te împac.

– Dacă tu, tată, nu poți să-mi dai, apoi sunt nevoit să cutreir toată lumea până voi găsi făgăduința pentru care m-am născut.

Atunci toți boierii și împăratul deteră în genunchi, cu rugăciune să nu părăsească împărăția, fiindcă, ziceau boierii:

– Tatăl tău de acum înainte e bătrân, și o să te rădicăm pe tine în scaun, și avem să-ți aducem cea mai frumoasă împărăteasă de sub soare de soție.

Dar n-a fost puțință să-l întoarcă din hotărârea sa, rămânând statornic ca o piatră în vorbele lui; iar tată-său, văzu și văzu, îi dete voie și puse la cale să-i gătească de drum merinde și tot ce-i trebuia.

Apoi, Făt-frumos se duse în grajdurile împărătești unde erau cei mai frumoși armăsari din toată împărăția, ca să-și aleagă unul; dar, cum punea mâna și apuca pe câte unul de coadă, îi trântea, și astfel caii căzură. În sfârșit, tocmai când era să iasă, își mai aruncă ochii o dată prin grajd și, zărind într-un colț un cal răpciugos și bubos și slab, se duse și la dânsul; iar când puse mâna pe coada lui, el își întoarse capul și zise:

– Ce poruncești, stăpâne? Mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a ajutat ca să mai puie mâna pe mine un voinic.

LBRIS

We know
books

Emil Gârleanu

Din lumea celor care nu cuvântă

Ediția a II-a

BUCUREȘTI, 2020

4

Cuprins

Cât un fir de neghină	5
Gândăcelul	7
Sărăcuțul!	9
Călătoare!	11
Musculița	14
Cântărețul	16
Hoinar	18
În curtea mea	21
După asemănarea lor!	24
Cioc! cioc! cioc!	29
În fel de fel de fețe	30
Mai sus!	34
Nedespărțite!	36
Pasăre de noapte	38
Vulturul	40
Cucoșul	43
Ca soarele!	45
Luptătorii	47
Mărinimie	50
Singuratecii	52
Filozoful	54

Când stăpânul nu-i acasă!	56
Grivei	59
Fricosul	62
Musafirul	64
Căprioara	66
Voinicul!	68
Gâza	70
Părăsită	73
Calul	76
Tovarășii	80
Trandafirul	83
Frunza	85
O rază	88
Puișorii	90

Cât un fir de neghină

„Nu trebuie să fii cât un munte de mare ca să poți judeca. Ci de-ai fi cât o neghină, ori cât un fir de colb, dacă ai în căpușorul tău scânteia dumnezeiască ce cuprinde lumea, ți-i de ajuns: știi ce ești, de unde vii și-ncotro trebuie să te îndrepti.“ Gândirea aceasta i-o spusese gănganiei o furnică. Și spusa muncitoarei îi intrase atunci pe o ureche și-i ieșise pe alta. De-abia văzuse de câteva zile lumina soarelui, pământul, florile! În iarbă i-au părut toate un rai; dar când a întins aripioarele și-a zburat, mirându-se că poate să străbată aerul, când apoi a căzut istovită de oboseală, pe-o frunză, atunci întâiași dată a cunoscut greul. Și spusele furnicii i-au venit în minte... Ce era? O gănganie mică, fără strălucire, rotundă, ca o sămânță. De unde venea? Din iarbă; ținea minte că se trezise sub o rochița-rândunicii. Dar încotro avea să se îndrepte? Ei, asta era greul!

S-a coborât de pe frunză și-a purces să caute din nou furnica. A umblat încoace, încolo, — furnica nicăieri. Altele a întâlnit, dar grăbite. Furnicile nu prea stau de vorbă. A mers mult și bine; altă gândire n-a mai auzit. „Înțelepciunea e rară“, se gândea biata gănganie. Și acesta a fost al doilea necaz al ei. E greu începutul! Într-o zi o prinse ploaia; din nebăgare de seamă, căzu într-un șuvoi. De-abia scăpă, pe-un pai. Iar al-tă dată, ce spaimă, Doamne! stătu o clipă, fără suflare, sub talpa cizmei grădinarului. Avusese noroc de-o pietricică ce lăsase lângă dânsa un gol. De ce-ți atârnă viața în ziua de azi! Dar trebuia să se păzească cu tot dinadinsul. Trai e acela când ești nevoit să-l cumpănești în fiecare clipă? Umbla

LIBRIS | We know books

numai pe dibuitele: cercetând, ocolind, ispitind. Colo e apă, dincolo oameni, mai la o parte un cărucior cu copii. „La ce m-a lăsat Dumnezeu dacă n-am părticica mea de pământ? se întreba gângania. Unde să mă așez ca să rămân liniștită?” Atunci în față i se ridică deodată casa, locuința stăpânului grădinii. „Sus, acolo, trebuie să fie bine... dar e prea înalt.” Să se ridice cu cumpătare. Întâi zbură pe vârful unei gherghine; de acolo, pe-un copăcel, pe-un călin; pe urmă, pe iedera dimprejurul balconului. În sfârșit, iat-o: a ajuns. S-a așezat pe marginea streșinii. Uf! Cum arde tabla. Soarele o dogorește, un chin! Vasăzică, și aici, iad. Și gândul o munci iar: Ce rost avea pe lume?... Toate celelalte vietăți păreau că au o chemare. Și fluturul? Cum de nu. Dar fluturul e încântarea ochilor, floare zburătoare, o picurare vie din curcubeu. Furnica își face casă, agonisește, trăiesc mii la un loc; furnica, dacă ar fi de o sută de ori mai mare, i-ar fi destulă mîntea pe care o are acum, în vreme ce atâtea dobitoace, mari cât munții, dacă ar fi de o sută de ori mai mici, nu le-ar ajunge mîntea pe care o au cum sunt. Albina... toate, toate. Și ea? Seama ei pe lume?...

În clipa aceea gâza prinse cu ochisorii o semene a ei zburând pe sus, căutând poate un loc de scăpare ca și dansa. Dar nici n-apucă bine să se uite la ea, când, ca o săgeată, o rîndunică se repezi din cuibul de sub streășină și prinse din zbor tovarășa de suferință. Peste o clipă se auziră țipătele de bucurie ale puișorilor cărora rîndunica le aducea hrană. Și gângania, biata, își dete seama: „Vezi, asta e soarta noastră: să hrănim păsările, care au ce căuta pe lume!”...

... Gâza întinse aripioarele, se lăsă în gol, pluti puțin; apoi săgeata străbătu din nou aerul. Se auzi o pâlpare de aripi. Și, îndată, puișorii primeau, gălăgioși, pe mama bună ce le aducea iar hrană.

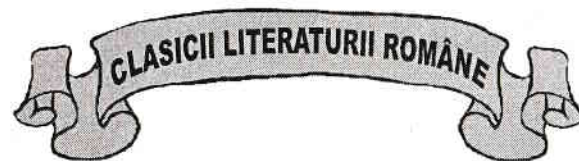
Gândăcelul

Cum venise pe lume, nici el nu-și dădea seama. S-a trezit ca dintr-un somn și parcă era de când pământul. Nu simțise nici durere, nici bucurie. Și mult își muncise gândul cum răsărise, și-al cui era? Mic cât un fir de linte, mișca piciorușele fragede și ocolea, de pe margini, frunzișoara care-l adăpostise. Într-o zi încercă o pornire lăuntrică: ieși de sub umbra răcoroasă și dădu buzna afară, în ploaia de lumină. Atunci rămase pe loc, orbit de atâta strălucire. Încetul cu încetul îi veni inima la loc și îndrăzni: deschise ochisorii mai mult, mai tare, mai mari, îi deschise în sfârșit bine-bine și privi în sus. Se făcuse parcă mai mititel decât fusese. Cu câtă strălucire, ce adânc și albastru se dezvelea cerul! Și ce minune! cu ochisorii lui mărunți, cât niște fire de colb, îl cuprindea întreg. Și ce întunecime, câtă umezeală sub frunzișoara lui. Ce căutase dânsul acolo? Iar din mijlocul tăriei albastre, un bulgăre de aur aprins arunca văpăi.

Tresări. Era el altul? Piciorușele nu mai erau ale lui de scânteiau așa? Și mai era îmbrăcat în aur! Căci și trupușorul lui, pe care și-l vedea pentru întâia oară, scânteia. Nu cumva era o fărâmiță căzută de acolo, de sus, o fărâmiță de lumină închegată, rătăcită pe pământ? Și, ca o adevărită, pe țărâna neagră trupul aruncă o lumină dulce. Ce se mai întreba! Fără îndoială, de acolo căzuse, acolo trebuia să se întoarcă. Dar ce depărtare. Și cum să ajungă? Privi în sus; și atunci, deasupra căpușorului, zări lujerul unui crin ce se ridica așa de înalt, că parcă floarea din vârf își deschidea paharul chiar dedesubtul bulgărului de aur, să-i culeagă razele.

LBRIS

We know
books

BARBU ȘTEFĂNESCU DELAVRANCEA

PĂGINI ALESE

Editura ASTRO

Iar la urma urmelor, tocmai la coadă, Prostia, rumenă și
voinică, se târa mulțumită, de-a îmboulea... Dar ce-i păsa?...
Ca ea nu era nimenea. Și, la dreptul lui Dumnezeu vorbind,
nici una din celelalte, de-atunci și până azi, n-a sălășluit mai
fericit în mai multe capete omenești.

CUPRINS

TEATRU

Apus de Soare

Dramă în IV acte (1503-1504)..... 3

NUVELE ȘI POVESTIRI

Sultănica..... 89

Bunicul..... 116

Bunica..... 120

Sorcova..... 125

Fata moșului..... 131

Zobie..... 148

Pravoslavnicul și slăninele..... 157

PARAZIȚII (1893)

Hagi-Tudose..... 163

Domnul Vucea..... 185

BASME

Neghiniță..... 211

Poveste..... 225

Norocul dracului..... 238

Palatul de cleștar..... 253

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DELAVRANCEA, BARBU ȘTEFĂNESCU

Pagini alese / Barbu Ștefănescu Delavrancea. –

Ed. a 2-a. - București : Astro, 2015

ISBN 978-606-8148-90-8

821.135.1-821

Editura ASTRO
Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,
Sector 1, București
Tel. / Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:
www.cartea-mea.ro
www.cartescolara.ro
www.depozit-de-carti.ro
www.pro-librarie.ro

TEATRU

APUS DE SOARE
(1503-1504)

Dramă în IV acte

PERSONAJE

ȘTEFAN CEL MARE
BOGDAN
LOGOFĂTUL TĂUT
POSTELNICUL TOADER
VORNICUL JÜRJ
HATMANUL ARBORE
PÂRCĂLABUL DRAGOȘ
PÂRCĂLABUL ALEXA
PÂRCĂLABUL GRUMAZĂ
PÂRCĂLABUL ȘANDRU
PÂRCĂLABUL COSTEA
PÂRCĂLABUL NEGRILĂ
BĂTRÂNUL ȘTEFUL, fost pârcălab
BĂTRÂNUL HRĂMAN, fost pârcălab
PAHARNICUL ULEA
CLUCERUL HRINCOVICI
VAMEȘUL CHIRACOLA
CLUCERUL MOGHILĂ
STOLNICUL DRĂGAN
JITNICERUL STAVĂR
PETRU RAREȘ
DOFTORUL IERONIMO DA CESENA
DOFTORUL ȘMIL
DOFTORUL KLINGENSPORN
ȚUGULEA MOGHILĂ
UN PIETRAR

IRINA, fata pârcălabului Dajbog, + 1476
 REVECA, fata comisului Huru, + 1476
 BĂLAȘA, fata pârcălabului Oană, + 1484
 ILINCA, fata pârcălabului Gherman, + 1484
 DOMNICA, fata hatmanului Arbore
 ANCUȚA, fata pârcălabului Toader
 OLEANA, fata vornicului Duma
 FIRA, fata pârcălabului Dragoș
 LISANDRA, fata pârcălabului Alexa
 JOIȚA, fata pârcălabului Ivenco
 NEAGA, fata pârcălabului Șandru
 ILEANA, fata pârcălabului Ivașcu
 HERA, fata pârcălabului Grumază
 STĂNIȘOARA, fata pârcălabului Ieremia
 OANA
 DOCHIA
 Căpitani, copii de casă, aprozi, hotnogi, hânsari*,etc.

* *Hânsar, hinsar* – nume dat unora dintre căpitani care stăteau în fruntea celor 13 căpităni din care se compunea armata țării în vechea Moldovă.

ACTUL I

În stânga – o aripă a castelului din Suceava, cu ferestre cu grătii de fier, sfârșindu-se cu o terasă pusă pe tălpi de piatră. O ușă dă pe terasă. Mai departe se vede turnul castelului. În dreapta – o poartă. Ceva mai în fund – un puț cu două roate și cu un colac de piatră. O albie cu apă de nălbit. Lângă puț – o salcie pletoasă. Ograda domnească, cu arbori și copaci bătrâni, înconjurată cu ziduri vechi. Jețuri, scobite în piatră, la umbra copacilor. În fund – o parte din orașul Suceava și valea râului Suceava șerpuiind dinspre munte.

E o zi de toamnă. Vântul suflă. Frunzele cad.

SCENA I

Irina, Reveca, Bălașa, Ilinca, Ileana, Domnica, Ancuța, Oleana, Fira, Lisandra, Joița, Hera, Neaga, Stănișoara, Oana, Dochia și Țugulea Moghilă.

(La ridicarea cortinii toate lucrează.)

IRINA: Cum, cum?

FIRA: Ei, așa... Zic, se duse, se duse, până dete d-un balaur...

JOIȚA: Mai încet, Hera. Dai peste țevă... De un ce, Zamfiro?... Și tu, Lisandra, bate mai domol... Na! iar ai încurcat firele...

LISANDRA: De un balaur... Stați... A sărit tindechea*...

ILEANA: Cu gândul la Orhei. D-a mai sări o dată, să știi că rămâi, ca mine, fată bătrână.

REVECA: Ba ca mine...

IRINA: Ba ca mine...

BĂLAȘA: Ca voi... ca noi...

ILINCA: Dumnezeu să ție pe pârcălabul Alexa din Orhei.

NEAGA: Lasă focului basmul. La noapte. Vântul se umflă:
Frunzele cad. Va fi numa bine: noapte, vijelie, basm,
și eu să mă ghemuiesc lângă dada Irina.

(S-aud toaca și clopotile.)

REVECA: Mamă Dochio, e vremea la toacă. Adu bostanul fiert și fâguri de miere și ulciorul cu apă rece.

DOCHIA: S-aducă mama, bunica maichii.

IRINA (*către Țugulea*): Și tu? Ce stai ca un țap logodit?...

Ești mândru... Ai sabie... Și ce-ai să faci cu ea?

ȚUGULEA (*face cu mâna ca și cum ar tăia*): Să...

IRINA: Măăăă...

ȚUGULEA: Hî-hî...

IRINA: Când?...

ȚUGULEA: Iacă ș-acuma...

IRINA: O! bătute-ar potcă**! (*Îlmângâie*.) S-ajuți mami Dochii.

Dar, vezi, ține-ți firea, nu-ți pune mintea cu bostanul.

(Fetele râd.)

ȚUGULEA: Apoi... dă... maică, maică! (*Iese*.)

* *Tindeche* – stinghie îngustă de fier sau de lemn, cu zimți la ambele capete, care se așază la războiul de țesut pentru a ține pânza bine întinsă.

** *Potcă* – belea, vrajbă

SCENA II

Cele de sus, afară de Țugulea și Dochia.

LISANDRA: Am țesut bine, dadă Reveca?

REVECA: Nu bate într-o parte. Apucă spata drept de mijloc.

ANCUȚA: Dar eu?

REVECA: Mai bine... Nu strânge cârligele... Așa... mâinile-n voie... ca și cum te-ai juca.

DOMNICA: Verdele ăsta, ori ăsta, dadă Reveca?

REVECA: Privește firea... Aci, școala și învățătura. Primăvara toate sunt proaspete, dar nu depline, vara toate coapte și vii, toamna toate pălesc, prind un fel de rugină, se învechesc... și nimic murdar... Da, bine...

STĂNIȘOARA: Uf! Doamne, Doamne!

REVECA: Ce, moțato? Ți s-a urât? Binișor. Ghergheful e de răbdare.

JOIȚA: Iaca și barba părintelui Ivașcu din Hotin...

IRINA: Ba părul tău de oaie creață.

HERA: Am isprăvit. Nu mai am țevi.

BĂLAȘA: Da, dar pe dinafară cine-a dat?

HERA: Numai la două. Le desfac și le fac.

OLEANA: E bine, Reveca?

REVECA: A! o minune! Ai zice că de când te-ai născut ții furca-n brâu. Da... da... Inul curge din caier pe fus ca un fir de păr. Nici o gâlcă. Deștele tale mulg caierul, și caierul se topește, și fusul zbârnâie și plutește parc-ar avea aripi. O! ciută zglobie, tu ai să ții casa c-un fus... Dar tu, Oană, ce ispravă mi-ai făcut?

LBRIS

We know
books

Ștefan Octavian Iosif

**ÎNȘIRĂ-TE,
MĂRGĂRITARE**

Editura ASTRO

VERSURI (1897)

Ideal.....	3
Domnișoarei.....	3
O mamă.....	3
Rămas bun.....	4
Aceleiași.....	5
Sărbătoare.....	5
April.....	6

PATRIARHALE (1901)

E mult de-atunci.....	7
Bunica.....	8
Artiști.....	8
Vară.....	9
Furtuna.....	11
Adio.....	13
Domnu' profesor.....	14
Haiducul.....	15
Revedere.....	16
Visul.....	16
Pasteluri.....	18
De ziua mea.....	21
Romanță.....	22
Învins!.....	22
Cobzarul.....	23
Iarmaroc.....	24
Rozele.....	24
Pribeagul.....	25

Salcâmul.....	26
Cântec de leagăn.....	26
Baladă.....	27
Cântec vechi.....	28
Cântec.....	29
Fulgii.....	29
Cântec.....	30
Cântec de leagăn.....	30
Nucul.....	31
Nopti de vară.....	32

POEZII (1901-1902)

Sonete

Primăverii.....	34
Liniște.....	34
Domnița.....	35
Către tinerii poeți.....	36
Răzmerița.....	37
Sonet modern.....	38
Grădina morții.....	39
Cârlova.....	39
De sărbători.....	40
Lăutarul.....	40
Secerișul.....	41
Un cântec.....	42
Poezia.....	42
De urât.....	43
Haiducul.....	44
Toamnă.....	44

Cântece și balade

Cântece.....	45
Ruptură.....	48

Ielele.....	48
Eroul de la Königgrätz.....	51
Frumoasa Irină.....	52
Novăceștii.....	54
Mi-e dor.....	56
Visează codrul.....	56
De cântece Parisu-i plin.....	58
Cântec de primăvară.....	59
Pintea.....	59
Pastel.....	62
La cules.....	63
Steaua.....	64
Apa morților.....	65

POEZII (1902)

Pomul fermecat.....	66
După o citire din Eminescu... ..	67
Elegie.....	68
Gorunul lui Horia.....	69
Somnul lui Corbea.....	70

CREDINȚE (1905)

Când seara în ceasuri de singurătate... ..	72
Năframa.....	73
Rugă.....	74
Credințe.....	74
Spre primăvară.....	75
Icoane din Carpați.....	76
Doi voinici.....	87
Melancoliei.....	89
Cântec.....	90
S-a-nnoptat.....	90

Lebăda.....	91
Copil sărman.....	92
Cântec.....	93
Pe deal.....	94
La fereastra spre livadă... ..	94
Sărbătoare.....	95
Cântec.....	97
Fântâna vrăjită.....	97
Singur.....	99
Gruia.....	99
Harpistul.....	101

CÂNTECE (1912)

Noaptea de mai.....	104
Cu ochii tăi... ..	105
În ochii tăi.....	106
Cântărețul.....	106
Te duci.....	107
Înșiră-te, mărgăritare... ..	108
Nopti de veghe.....	110
Toamnă.....	111
Cântec de leagăn.....	112
Cântec sfânt.....	113
Se-ntorc iar zilele noroase... ..	113
Mi-e dor de-un vis.....	114
Înserare.....	115
Înmormântare.....	116
Unui tânăr.....	117
Scrisoare lui Goga.....	118
Tălângi.....	120
Cântecul despre prea-strălucita isbândă de la Podul Înalt.....	120

Clopotele din Nürnberg.....	126
-----------------------------	-----

TĂLMĂCIRI (1909)

LUCIEN BAZIN

Un imn francez lui Eminescu.....	129
----------------------------------	-----

GIOSUÉ CARDUCCI

Către copaci.....	131
-------------------	-----

GOETHE

Izbăvire.....	131
---------------	-----

SCHILLER

Copila din străini.....	132
-------------------------	-----

HEINE

Cavalerul.....	133
----------------	-----

Pe inimă iubito... ..	135
-----------------------	-----

Păduri și câmpuri se-nveșmântă.....	135
-------------------------------------	-----

Și dacă-n ochii tăi.....	136
--------------------------	-----

Nu mă iubești.....	136
--------------------	-----

Când doi își zic adio... ..	137
-----------------------------	-----

Noi ne iubirăm... ..	137
----------------------	-----

Un tânăr iubește... ..	138
------------------------	-----

Afară-i noapte... ..	138
----------------------	-----

Icoane vechi... ..	139
--------------------	-----

Ce tristă mi-e inima.....	140
---------------------------	-----

Safire-s ochii tăi.....	141
-------------------------	-----

PETŐFI

Departa.....	141
--------------	-----

Stelelor.....	143
---------------	-----

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IOSIF, ȘTEFAN OCTAVIAN

Înșiră-te, mărgăritare / Ștefan Octavian Iosif. - București :
Astro, 2010

ISBN 978-606-92311-0-4

821.135.1-1

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,

Sector 1, București

Tel./Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-mea.ro

www.cartescolara.ro

www.depozit-de-carti.ro

Nota editorului: Au fost operate modificări privind normele ortografice aprobate de Academia Română, exceptând: nici o, nici un, nici una, nici unul.

VERSURI (1897)

IDEAL

Îmi place să mă satur bine,
Pă urmă – descheindu-mi vesta –
Să mă așez, lângă fereastră,
Într-un fotel, să-mi fac siesta;

Să-mi pun în buzunare banii,
Să beau ciubuc, să sorb cafea,
Privind de sus la toți golanii
Ce trec pe sub fereastra mea...

DOMNIȘOAREI...

Cu-o privire poți să vatem
Inimi tari, nesimțitoare,
Răscolind furtuni de patemi
În a sufletelor mare...

Dar tu știi, tot într-o vreme,
Așa dulce să zâmbești,
Că nu pot să te blesteme
Inimile ce rănești...

O MAMĂ

I-au gătit spânzurătoare,
Vin pandurii cu poruncă.

LIBRĂRIE We know
Mama lui în prag apare
Și la pieptul lui s-aruncă.

E bătrână, e beteagă,
Dar cu dânsul vrea să plece!
Ea se roagă, ei îl leagă,
Îl pornesc, și ea-l petrece.

O-mbrâncesc și o înjură;
Stă obida s-o doboare:
— Domnișorule, te-ndură!
Vreau să-l văd numai cum moare...

RĂMAS BUN —reminiscentă—

Să vă mai spun cum s-a-ntâmplat?
E o poveste plicticoasă:
Eram voios când te vedeam;
Când mă vedeai, erai voioasă.

Întâiul zâmbet fărmeecat
Ne-a ridicat deodată-n rai.
Te înroșeai când eu veneam,
Și când plecam, îngălbeneai.

Veneam acu mai des la voi,
Și pe furiș, din când în când,
Schimbam priviri, vorbeam încet,
Dar vara a trecut curând!

Toamna veni, iarna veni,
Și rândunica a plecat...

Și tot amor? Mereu amor?
Amorul nostru a-nghetăt.

Eu mă voi duce în străini;
Tu, mândră, îmi urezi bun drum,
Eu, mândru, mâna ți-o sărut...
Și toate s-au sfârșit de-acum!

ACELEIAȘI

Când e târziu și-abia mai pot
Clipi triditele pleoape,
Te chem pe nume-ncet de tot.
Și, ca în vis, te simt aproape...

Și-adorm... atât de fericit,
Ca un copil naiv ce-și spune,
Vrăjit de somn, abia șoptit,
Aceeși veche rugăciune...

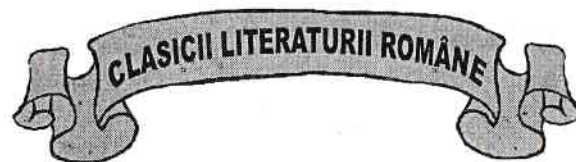
SĂRBĂTOARE

Măreț amurg de sărbătoare
Domnește-n veselul oraș,
Un nour arde-n depărtare
Ca un tăciune uriaș.

Se-ntoarce lumea din poiană,
Călări, pe jos, boieri, norod;
Aleargă o căruță-n goană
Din două salturi peste pod.

LBRIS

We know
books

GEORGE TOPÂRCEANU

**BALADA UNUI
GREIER MIC**

Editura ASTRO

Zice că demult, odată,
 Un pitic s-a însurat
 Cu o văduvă bogată,
 Ce fusese măritată
 Cu un mare om de stat.
 Și-o fi dus ea, altădată, o viață mai tihnită,
 Dar la urmă și piticul a făcut-o fericită...

*Cu muncă și cu răbdare,
 Poți face cât unul mare.*

CUPRINS

BALADE VESELE ȘI TRISTE

Rapsodii de primăvară	3
Cântec	6
Balada morții	7
Balada călătorului	9
Balada Popii din Rudeni	11
Balada munților	14
Pastel	19
Rapsodii de vară	21
Broaștele	26
Acceleratul	27
Sfârșit de vară	29
Rapsodii de toamnă	31
Balada unui greier mic	38
Catrene	40
Manon și Des Grieux	42
Balada chiriașului grăbit	43
Noapte de mai	45
Noapte de iarnă	48
Singuri	51
În drum	52
Noapte de toamnă	53
Romanță	54
Păinjiniș	55
Epilog	56
Distih eroic	56
Infernul	57

PARODII ORIGINALE

În loc de prefață	69
-----------------------------	----

Pagini din diferiți autori

<i>Homer:</i>	
Chinurile lui Ulise	70

Alfred De Musset:

Noapte de august 73

Al. Depărățeamu:

Vara la țară..... 77

Dimitrie Bolintineanu:

Mihai Viteazul și turcii..... 80

George Coșbuc:

Țigani 82

A. Mirea:

Caleidoscop 85

I. Unei fosile 85

II. Bustului meu 86

III. Răspunsul micilor funcționari 88

IV. Răspunsul cometei 90

V. Sonete 92

1. La cinematograful mut 92

2. Sonet teatral 93

3. Un romantic 94

VI. Sahara 94

O. Goga:

I. Mucenicii 96

II. Vade retro 97

I. Minulescu:

Trei romane pentru mai târziu..... 99

I. Romanța automobilului 99

II. Romanță autumnală 101

III. Romanța gramofonului 102

M. Codreanu:

Sonete parnasiene..... 105

I. Scamatorul 105

II. Pagliaccio 105

III. Samson și Dalila 106

IV. Testamentul unui poet necunoscut 107

Mircea Dem. Rădulescu:

Nocturnă..... 108

Adrian Maniu:

Menajerie 110

N. Davidescu:

din **Cântarea omului**

I. Ploaia 111

II. Întoarcerea fiului risipitor 112

O domnișoară de pension:

Misterul nopții 113

Un începător de talent:

Apostrofe la lună 114

Otilia Cazimir:

I. Vis alb 115

II. Strofa risipită 116

III. Ariciul 116

Demostene Botez:

I. Prohod 118

II. Tristeți provinciale 120

III. Cobe 122

Tudor Arghezi:

I. Psalm 124

II. Menire 125

III. Utrenie 125

IV. Blesteme..... 126

MIGDALE AMARE

Prefață 129

Cioara 131

Fum 135

Sonet estival 137

Albumul 138

Sonete pluvioase 138

La vânătoare	140
I. Decorul	140
II. Un iepure	140
III. Masa	142
IV. La întoarcere	144
Octombrie	145
Noiembrie	146
Fantezie de toamnă	147
Primăvara	148
Un duel	150
Balada corbilor	152
La Paști	153
Singur	154
În jurul unui divorț	156
Dedicație	161
Gelozie	162
Populară	162
Toamna în parc	163
Balada unei stele mici	164
În Iași	167
Expunere de motive	167
Cocostârcul albastru	169
Poetul	171
Scrisoare	172
Ripostă	176
Bene merenti	178

POEZII NEINCLUSE ÎN VOLUME

<i>Fabule pentru copii</i>	183
Bivolul și coțofana	183
Boierul și argatul	184
Leul deghizat	185
Întrebare și răspuns	186
Câți ca voi!	186
<i>Fabule mici pentru oameni mari</i>	187
Cin' s-a fript cu ciorbă	187
Văduva și piticul	188

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TOPÂRCEANU, GEORGE

Balada unui greier mic / George Topârceanu - București:
Astro, 2010
ISBN 978-606-92310-4-3

821.135.1-1

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,
Sector 1, București
Tel./Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-mea.ro

www.cartescolara.ro

www.depozit-de-carti.ro

Nota editorului: Au fost operate modificări privind normele ortografice aprobate de Academia Română, exceptând: nici o, nici un, vre o, vre un, vre una, vre unul.

BALADE VESELE ȘI TRISTE

RAPSODII DE PRIMĂVARĂ

I

Sus, prin crângul adormit,
A trecut în taină mare,
De cu noapte, risipind
Șiruri de mărgăritare
Din panere de argint,
Stol bălai
De îngerăși
Cu alai
De toporași.
Primăvară, cui le dai?
Primăvară, cui le lași?

II

Se-nalță abur moale din grădină.
Pe jos, pornesc furnicile la drum.
Acoperișuri veștede-n lumină
Întind spre cer ogeacuri fără fum.

Pe lângă garduri s-a zvântat pământul
Și ies gândacii-Domnului pe zid.
Ferestre amorțite se deschid
Să intre-n casă soarele și vântul.

De prin bălcoane
Și coridoare

Albe tulpane

Fâlfâie-n soare.

Ies gospodinele

Iuți ca albinele,

Părul le flutură,

Toate dau zor.

Unele mătură,

Altele scutură,

Colbul din pătură

Și din covor.

Un zarzăr mic, în mijlocul grădinii,

Și-a răsfirat crenguțele ca spinii

De frică să nu-i cadă la picioare,

Din creștet, vâlul subțirel de floare.

Că s-a trezit așa de dimineată

Cu ramuri albe – și se poate spune

Că-i pentru-ntâia oară în viață

Când i se-ntâmplă-asemenea minune.

Un nor sihastru

Și-adună-n poală

Argintul tot.

Cerul e-albastru

Ca o petală

De miozot.

III

Soare crud în liliac,

Zbor subțire de gândac,

Glasuri mici

De rândunici,

Vioarele și urzici...

Primăvară, din ce rai

Nevisat de pământeni

Vii cu mândrul tău alai

Peste crânguri și poieni?

Pogorâtă pe pământ

În mătăsurile lungi de vânt,

Lași în urmă, pe câmpii,

Galbenii vii

De pădăii,

Bălți albastre și-nsorite

De omăt topit abia,

Și pe dealuri mucezite

Arături de catifea.

Și pornești departe-n sus

După iarna ce s-a dus,

După trena-i de ninsori

Așternută pe colini...

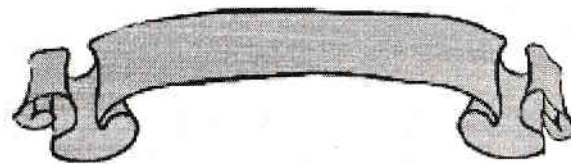
Drumuri nalte de cocori,

Călăuzii cei străini,

Îți îndreaptă an cu an

LBRIS

We know
books

**PROVERBE,
ZICĂTORI,
GHICITORI**

Editura ASTRO

Zăpada

De la mine pân' la voi,
Numai pânze albe, moi.

Zăpada

Moale, albă și pufoasă,
Pentru câmp e haină groasă.

Zăpada

Ușoară ca pana,
Și piere ca spuma.

Ziarul

Dau de piatră, nu se strică,
Dau de apă, se despică.

Ziua și noaptea

Am două fete frumoase
Ca două crăieșe:
Una-i albă-colilie,
Alta-i neagră-tuciurie.

Ziua

Aleargă turcu, aleargă,
C-a pierdut căciula neagră.

Zmeul

Nu-i pasăre, și totuși zboară
Dacă-l ții bine de sfoară.

Zorile, cocoșii și oamenii

Munții se revarsă,
Diblele cântă,
Viermii se mișcă.

Cuprins

Proverbe, zicători.....	3
Ghicitori.....	189

LIBRIS

Editor: George Huzum

Tehnoredactor: Daniela Dumitrescu

We know
books

PROVERBE, ZICĂTORI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Proverbe, zicători, ghicitori. - Ed. a 2-a. - București : Astro, 2015

ISBN 978-606-8148-85-4

821.135.1-84

821.135.1-193.1

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,

Sector 1, București

Tel. / Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.carte-mea.ro

www.cartescolara.ro

www.depozit-de-carti.ro

www.pro-librarie.ro

A

A aduce apă după ce s-a stins focul.
A aduna nuiete pentru spinarea sa.
A aduce în sapă de lemn.
A ajunge ca dinții babei.
A ajunge în corn de capră.
A ajunge în mintea copiilor.
A ajunge cuțitul la os.
A ajuns apa la gât.
A ajuns bărbatul sluga muierii.
A albit și pe dracul.
A alege ca pe pere pădurețe.
A alege din două una.
A ales până a cules.
A alerga cu limba scoasă.
A amesteca vorba ca făcălețul măvăliga.
A apuca luna cu mâna și soarele cu picioarele.
A apuca sărăcia de coadă.
A arde ca șoarecii.
A arde locul sub el.
A arunca banii în vânt.
A arunca cu pietre în cineva.
A astupa soarele cu degetul.
A asculta la gura cuiva ca la o carte.
A asculta cu o ureche.
A asculta la fereastra altuia.
A aștepta să-i pice mură-n gură.
A aștepta pe cineva cu patru ochi.
A aștepta ca mortul colacul.
A aștepta la mâna altuia.
A avea perdea la ochi.
A avea păr pe limbă.

A avea slovă frumoasă.
 A avea urechea cuiva.
 A avea urechi de lup.
 A avea ochi mai mari decât burta.
 A avea ochi de vulpe.
 A avea obraz subțire.
 A avea nas la poliție.
 A avea mila cucului.
 A avea mintea lui Solomon.
 A avea gura slobodă.
 A avea fumuri în cap.
 A avea dinți de papură.
 A avea condei bun.
 A avea coastele lipite.
 A avea orbul găinilor.
 A avea apă în gură.
 A avea patru boi și o sută de nevoi.
 A avea ac de cojocul cuiva.
 A avea capul ca dovleacul.
 A avea ceafa lată.
 A avea ceață în creier.
 A avea pe dracul în pungă.
 A avea un vierme la inimă.
 A avea un os de ros.
 A avea unghii cam lungi.
 A auzi câinii în Giurgiu.
 A auzit cocoșul cântând, dar nu știe la ce casă.
 A atârna cuiva pielea în pod.
 A atinge coarda simțitoare.
 A bate apa în puiă.
 A bate cu cuvintele.
 A bate câmpii.
 A bate din picior.
 A bate apa să aleagă unt.

A băga fiori în oase.
 A băga funia navei prin urechea acului.
 A băga pe cineva în mormânt.
 A băga musca în lapte.
 A băga în răcori pe cineva.
 A bea vin de undă cântă broasca.
 A bea paharul morții.
 A bea pentru pragul ușii.
 Acul este mic, dar scuiță haine cusute.
 A căuta nod în papură și pete în soare.
 A căuta acul în carul cu fân.
 A cădea din căldare în foc.
 A cădea din lac în puț.
 A cădea cu inima pe cineva.
 A cădea ca de pe mal.
 A cădea cerul pe cineva.
 A călca a beat.
 A călca în gura lăcomiei.
 A călca în sec.
 A călca în străchini verzi.
 A călca în ace.
 A călca pe coadă.
 A căra apa cu ciurul.
 A căra apa la puț.
 A căra lemne în pădure.
 A căuta cu lumânarea ziua în amiaza mare.
 A căuta peri în palmă.
 A căuta cuiva în barbă.
 A căuta cofe de moși.
 A crește în lături ca varza.
 A crește-n burtă.
 A crește pielea pe cineva.
 A crește urechile cuiva.
 A cere lână de la broască.

LBRIS

We know
books

FRAȚII GRIMM

POVEȘTI

Editura ASTRO

— Mă-nvoiesc, zise morarul, dar spune-mi cum trebuie să am grijă de ele.

Vânătorul începu să-i explice că măgăriței bătrâne – care era vrăjitoarea – să-i dea de trei ori pe zi bătaie și o dată mâncare, celei tinere – care era slujnica – să-i dea o dată bătaie și de trei ori pe zi mâncare, iar cele mai mici – care era fata – să nu-i dea bătaie, ci de trei ori mâncare.

Se arătase mai blând cu fata pentru că încă-i mai era dragă și nu voia s-o știe suferind. Vânătorul se întoarse apoi la palat unde avea tot ce-i poftea inima.

Trecură trei zile și morarul apăru la castel aducându-i vestea flăcăului că măgărița bătrână nu rezistase și acum era moartă. Celelalte două însă, deși primeau mâncare, erau tare triste și se pare că nici ele nu mai aveau multe zile...

Auzind asta, vânătorul se îndură și-i spuse morarului să le aducă la palat. Întoarse acasă, cele două primiră varza cea bună și își luară din nou înfățișarea omenească.

Fata cea frumoasă căzu în genunchi în fața băiatului și-i zise:

— Dragul meu, iartă-mă pentru răul care ți l-am făcut, dar să știi că numai mama mea m-a silit să-ți provoc suferință. Am făcut totul împotriva dorinței mele, pentru că tu îmi ești tare drag. Mantaua fermecată e într-o lădiță, iar inima păsării ți-o voi da imediat.

Vânătorul o iertă pe fată și-i spuse să păstreze inima căci el dorește ca ea să-i fie nevastă.

Cei doi făcură o nuntă pe cinste și trăiră fericiți până la adânci bătrâneți.

Cuprins

Albă-ca-Zăpada	3
Cenușăreasa	15
Împăratul Cioc-de-Sturz	24
Croitorașul cel viteaz	31
Degețel	42
Fata moșului cea cuminte și harnică și fata babei cea haină și urâtă	49
Frumoasa din Pădurea Adormită	56
Gâsca de aur	60
Hänsel și Gretel	67
Heinz cel leneș	77
Ivan cel credincios	80
Mingea de cristal	88
Muntele Samsi	91
Muzicanții din Bremen	94
Pantofii ruți	98
Păzitoarea găștelor	104
Pescarul și soția lui	112
Pomul cu mere de aur	118
Prințul broscui (fermecat)	126
Rapunzel	130
Rumpelstiltskin	133
Scufița Roșie	137
Șarpele alb	141
Ucenicul morarului și pisica	147
Varza fermecată	153

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRIMM, frații**

Povești / Frații Grimm; adapt.: Andreea Șerbănescu. —

București : Astro, 2009

ISBN 978-606-92310-0-5

I. Șerbănescu, Andreea (trad.)

821.112.2-93-34=135.1

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,

Sector 1, București

Tel./Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-mea.ro

www.cartescolara.ro

www.depozit-de-carti.ro

Albă-ca-Zăpada

A fost odată ca niciodată, un împărat și o împărăteasă ce erau tare mâhniți că Domnul nu le dăruise un copil.

Într-o zi frumoasă de iarnă, în timp ce din înaltul cerului cădeau fulgi mari și pufoși, împărăteasa stătea într-un jilț lângă o fereastră și cosea soțului ei o cămașă. Și cum cosea și-și ridica din când în când privirea la zăpada de afară, împărăteasa se întepă cu acul în deget și trei picături de sânge căzură în zăpadă. Și roșul sângelui se vedea așa frumos pe albul zăpezii, încât împărăteasa își zise în gând: „Doamne, ce mult mi-aș dori să am un copil alb ca zăpada, roșu ca sângele în obraji și cu părul negru ca abanosul”.

Nu trecu mult timp după această întâmplare, că împărăteasa aduse pe lume o fetiță cu pielea albă ca zăpada, roșie în obraji precum sângele și părul negru ca abanosul. Și o numiră Albă-ca-Zăpada. Dar după ce se născu copila, împărăteasa muri.

Trecu un an de la moartea soției și împăratul se căsători din nou, cu o femeie nespus de frumoasă, însă mândră și îngâmfată, ce nu suporta să știe că există altcineva care să o întrecă în frumusețe. Ea avea o oglindă fermecată și în fiecare zi se așeza în fața ei și o întreba:

— *Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din țară?*

De fiecare dată oglinda răspundea la fel:

— *Tu ești cea mai frumoasă din țară,
Mărită împărăteasă!*

Și atunci femeia se liniștea, știind că oglinda ei cea fermecată nu o minte niciodată.

Dar vremea trecea și Albă-ca-Zăpada creștea și se făcea din ce în ce mai frumoasă. În ziua când împlini șapte ani, deveni atât de frumoasă că o întrecu și pe mama ei vitregă. Aceasta, ca de obicei, își întrebă din nou oglinda:

— *Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din țară?*

Dar iată că de data asta oglinda îi răspunse altfel:

— *Nespus ești de frumoasă, mărită împărăteasă,
Dar Albă-ca-Zăpada e mult mai frumoasă!*

Auzind acestea, împărăteasa încremeni de furie și de ciudă căci din acea zi începu s-o urască pe biata Albă-ca-Zăpada în așa fel, încât nu mai avea liniște fie zi, fie noapte, până ce chemă un vânător și-i zise:

— Ia copila asta și du-o în pădure, nu vreau s-o mai văd în calea mea. Ucide-o și adu-mi inima ei ca să mă conving că ea nu mai trăiește.

Vânătorul nu avu ce face, se supuse și luă copila precum i se poruncise. Dar când ajunse în pădure și vru să-i străpungă inima fetei cu pumnalul, ea începu să plângă, zicând:

— Te rog, vânătorule drag, nu mă omorî, fii bun cu mine și lasă-mă să trăiesc, voi fugi în codru și nu mă voi mai întoarce niciodată.

Pentru că biata fată era atât de frumoasă și gingașă, vânătorul nu avu puterea s-o omoare și-i spuse:

— Fugi copilă cât mai departe! Dar în sinea lui își zise că oricum fiarele pădurii o vor mânca, dar cel puțin nu va fi el cel care o va ucide.

Tocmai atunci ieși în calea vânătorului un mistreț, îl ucise și-i luă inima pe care i-o duse împărătesei ca dovadă că îi împlinise porunca. Bucătarul o prăji, iar regina cea haină o mănca, crezând că e a bietei Albă-ca-Zăpada.

În acest timp, biata copilă, rămasă singură în codru, era așa de speriată că nu mai știa încotro s-o apuce. Începu să alerge printre tufe și copaci însă fiarele pădurii treceau pe lângă ea, fără să-i facă vreun rău.

Și Albă-ca-Zăpada alergă cât o țineau picioarele, iar pe înserat, când era foarte ostenită, zări o căsuță. Se apropie de ea bucuroasă și intră înăuntru. Aici observă că toate lucrurile erau foarte mici, dar curate și îngrijite. În mijloc era o măsuță pe care erau așezate șapte farfurioare, și pe lângă fiecare farfurie erau puse câte o lingură, o furculiță, un cuțitaș și un păhărel.

Într-o parte se găseau șapte pătuțuri așezate unul lângă altul, iar pe ele erau așezate așternuturi albe ca neaua.

Pentru că era înfometată și însetată, Albă-ca-Zăpada ciuguli puțină mâncare din fiecare farfurioară și bău câte un strop din fiecare pahar. Apoi, ostenită fiind, vru să se întindă într-unul din pătuțuri, dar era prea mic, așa că încercă altul și altul, până când ajunse la al șaptelea, care era numai bun. Așa că se înveli, își spuse rugăciunea către Dumnezeu și adormi imediat.

Când se înseră de-a binelea, se întoarseră acasă și stăpânii căsuței, care erau șapte pitici. Aceștia munceau în

mină scoțând din inima munților tot felul de minereuri. Cum intrară în casă, piticii aprinseră lumânările și observară imediat că lucrurile nu mai erau așa cum le lăsaseră ei la plecare. Înțeleseseră imediat că cineva fusese acolo în lipsa lor.

Primul pitic întrebă:

— Cine a folosit scăunelul meu?

Urmă și al doilea pitic:

— Dar din farfurioara mea cine a mâncat?

— Din pâinea mea cine a rupt? zise al treilea.

— Din mâncarea mea cine a luat? întrebă al patrulea.

Al cincilea observă și el:

— Furculița mea cine a folosit-o?

— Dar cu cuțitașul meu cine a tăiat? vru să știe al șaselea.

Iar al șaptelea întrebă și el:

— Cine a băut din paharul meu?

Primul dintre pitici se uită de jur-împrejur și observă că patul lui avea deranjat așternutul.

— Cine a încercat să doarmă în patul meu? zise el. Toți ceilalți pitici se repeziră fiecare la pătuțul lui și strigară mirați:

— Dar în paturile noastre cine a dormit?

Uitându-se în patul lui, cel de-al șaptelea pitic o văzu pe Albă-ca-Zăpada care dormea. Îi strigă pe ceilalți care veniră într-o fugă și își îndreptară lumânările aprinse către fată. Când o văzură fură uimiți de frumusețea ei și nu se putură abține să nu strige:

— Doamne ce mândrețe de fată!

Erau atât de bucuroși că la ei în casă dormea o fată atât de frumoasă, încât nu-i lăsă inima să o trezească și o lăsară

să doarmă mai departe în pătuț. Iar cel de-al șaptelea pitic dormi câte o oră în fiecare pătuț al tovarășilor săi.

Dimineața, Albă-ca-Zăpada se trezi și se sperie tare când îi văzu pe cei șapte pitici. Dar ei fură prietenoși cu ea și o întrebară cu blândețe:

— Cum te cheamă, copilă dragă?

— Albă-ca-Zăpada, răspunse ea.

— Și cum ai ajuns la noi în căsuță?

Fata le povesti piticilor cum mama ei vitregă pusese pe vânător s-o omoare, dar acesta îi cruțase viața, și după aceea cum umblase prin pădure până când dăduse de căsuța lor.

Impresionați de povestea copilei, piticii se sfătuiră între ei și îi ziseră:

— Poți rămâne la noi în căsuță dar să ai grijă de gospodărie. Să gătești, să faci curățenie, să coși și să ții casa în bună rânduială, iar noi îți promitem că nu vei duce lipsă de nimic.

— Primesc cu dragă inimă să rămân alături de voi, zise Albă-ca-Zăpada. Așa că fata rămase în căsuța piticilor având grijă de treburile casei.

Dimineața cei șapte pitici plecau la lucru în munți, iar seara când se întorceau găseau curat și mâncare caldă.

Ziua, fata rămânea singură, așa că piticii o sfătuiră să se păzească de mașteră și să nu primească pe nimeni în casă în lipsa lor.

În acest timp, împărăteasa, știind că mâncase inima fetei era sigură că ea era cea mai frumoasă din țară. Dar într-o zi, s-a dus din nou la oglinda ei fermecată și a întrebat-o:

— *Oglindă, oglinjoară,*

Cine-i cea mai frumoasă din țară?

LBRIS

We know
books

H. C. ANDERSEN

DEGETICA

Editura ASTRO

În odaie intrară acum slujitorii să se ocupe de împăratul pe care-l credeau mort.

Dar împăratul era în picioare și, spre marea lor mirare, le spuse:

— Bună dimineața!

Cuprins

Degețica.....	3
Cufărul zburător.....	17
Hainele cele noi ale împăratului.....	24
Fetița cu chibriturile.....	30
Crăiasa Zăpezii.....	34
Pantofiorii cei roșii.....	73
Florile micuței Ida.....	81
Povestea unei mame.....	90
Prințesa și bobul de mazăre.....	97
Mica sirenă.....	99
Soldățelul de plumb.....	125
Rățușca cea urâtă.....	131
Porcarul și fata de împărat.....	143
Privighetoarea.....	150

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Andersen, Hans Christian

Degețica / H. C. Andersen ; adapt. de Andreea Șerbănescu. -

Ed. a 2-a. - București : Astro, 2015

ISBN 978-606-8148-86-1

I. Șerbănescu, Andreea (adapt.)

821.113.4-93-34=135.1

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,

Sector 1, București

Tel. / Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-mea.ro

www.cartescolara.ro

www.depozit-de-carti.ro

www.pro-librarie.ro

© Toate drepturile asupra ediției de față sunt rezervate
exclusiv Editurii Astro.

Degețica

A fost odată, demult, o femeie tare săracă. Ea trăia singură și din această cauză își dorea un copil care să-i aline mai târziu bătrânețea.

Într-o zi, pe când se duse în pădure, întâlni o zână și-i spuse ce are pe inimă:

— Îmi doresc tare mult un copilaș, l-aș iubi ca pe ochii din cap, însă nu știu ce trebuie să fac. Mă poți ajuta tu?

— Dorința ți se va îndeplini, îi răspunse zâna. Uite, îți dau un bob de orz, dar nu este un bob obișnuit din cel pe care-l cultivă țăranii. Pune-l la încolțit într-un ghiveci și ai să te minunezi de ce se va întâmpla.

— Îți mulțumesc din suflet, dragă zână, așa voi face, zise femeia, dându-i câțiva galbeni pentru bobul fermecat.

Merse acasă și făcu întocmai cum o sfătui zâna, sădi bobul într-un ghiveci cu pământ. La scurt timp se ivi o floare mare, frumoasă, ce semăna cu o lalea, dar cu petalele strânse încă în boboc.

— Vai, ce floare frumoasă! se minună femeia și sărută petalele roșii și galbene.

În acea clipă bobocul de lalea se deschise și înăuntru ce să vezi? Pe un scăunel ședea o fetiță mică,

LIBRIS | We know books.
mică de tot și tare drăguță, era numai cât degetul de mică, de aceea îi dădu numele Degețica.

Femeia era foarte fericită acum. Îi făcu leagăn dintr-o coajă de nucă lustruită frumos, pătuț din petale albăstrui de vioarele și o înveli cu o păturică din foiță de trandafir. Ziua se juca pe masă, unde femeia îi așeza o farfurie cu apă, înconjurată cu o coroniță de flori. În farfurie plutea o frunză mare de lealea, pe care Degețica putea să stea și să se plimbe de la o margine la alta cu ajutorul a două fire albe de păr de cal, ce-i țineau de vâsle. În timp ce plutea, fetița cânta atât de frumos încât rămâneai uimit de glasul ei dulce și cristalin. Nu te săturai privind-o și ascultând-o!

Dar într-o noapte, pe când Degețica dormea în pătuțul ei din coajă de nucă, o broască mare și urâtă se strecură în odaie printr-o spărtură a ferestrei. Când o văzu pe fetiță, se gândi că tare potrivită ar fi să-i devină soție fiului său. Așa că înșfăcă coaja de nucă cu tot cu fetiță și ieși în grădină.

Broasca cea urâtă locuia împreună cu fiul său pe malul mlăștinos al unui râu mare. Broscoiul era chiar mai urât și mai hidos decât mama lui și când o văzu pe fetița cea drăgălașă orăcăi de bucurie.

— Nu vorbi așa de tare, ai s-o trezești! zise broasca. Ca să nu ne scape, hai s-o ducem în mijlocul apei pe o frunză de nufăr. În vremea asta noi vom pregăti pe fundul bălții o odaie unde vei locui cu ea după nuntă.

Pe acea baltă pluteau multe frunze de nufăr. Broasca-mamă înotă până la cea mai îndepărtată frunză

și așeză pe ea coaja de nucă în care dormea Degețica.

Trezită dis-de-dimineată, fetița se supără amarnic când văzu că nu mai este la ea acasă. În jur era numai apă și nu putea pleca nicăieri. Broasca, după ce împodobi odaia din fundul bălții cu papură și floricele galbene, veni cu fiul său la pătuțul micuței. Se înclină în fața fetiței și îi spuse:

— El e fiul meu care-ți va fi soț și veți trăi fericiți în mlaștina de lângă râu.

— Oac, oac, orăcăi încântat fiul broaștei.

Apoi luă coaja de nucă, lăsând-o pe fetiță singură pe frunza ei verde. Aceasta, biata de ea, începu să plângă în hohote, gândindu-se la ce soartă o aștepta alături de urâtul broscoi. Peștișorii auziseră cuvintele broaștei și ieșiră curioși deasupra apei. O văzură pe Degețica și li se păru atât de drăgălașă încât socotiră că e nedrept pentru ea să-l ia de soț pe broscoi. Așa că se adunară cu toții în jurul frunzei și cu dințișorii lor tăiară tulpina frunzei de nufăr, lăsând-o să plutească mai departe pe râu. Frunza de nufăr porni în călătorie și o plimbă pe Degețica prin multe locuri frumoase. Păsărelele și sălbăticiunile de pe maluri rămâneau uimite la vederea fetiței și cântau în cor: „ce fetiță drăgălașă!“.

Frunza plutea tot înainte, tot mai departe, iar Degețica făcu o adevărată călătorie.

Un fluturaș alb și grațios o văzu și se așeză chiar pe frunză, lângă ea. Nu-și putea lua ochii de la ea, o așa minune de fetiță.

Bucuroasă că a scăpat de broaștele cele urâte,

Degețica își luă cingătoarea, legă un capăt de aripa fluturașului, iar pe celălalt de frunză și astfel plutea mai repede ca niciodată, bucurându-se de razele calde ale soarelui. Dar deodată se ivi în zbor un cărăbuș mare, care, văzând-o cât de frumoasă era, o prinse de mijloc cu unul din piciorușele sale și zbură cu ea într-un copac. În vremea asta frunza de nufăr lunecă mai departe pe apă cu fluturașul care nu se mai putea desprinde de ea.

Pe biata fată o cuprinse spaima și acum plângea după fluturașul alb pe care-l legase de frunză și se gândea că ar putea muri de foame dacă nu se elibera.

Dar cărăbușului nu-i păsa de nimic. El o așeză pe frunza cea mai mare din copac și o servi cu sucul florilor și-i spuse cât e de frumoasă, deși nu seamănă cu o cărăbușă.

În curând toți cărăbușii ce locuiau în acel copac veniră curioși să o vadă. Fetele-cărăbușe deveniră invidioase și răutăcioase:

— Are doar două picioare! Și nici măcar nu are antene!

— Vai, și ce mijloc subțirel are!

— Seamănă cu un om!

— E chiar urâtică, spuseră în cor cărăbușele, deși Degețica era tare frumușică și drăguță.

Văzând că fetița nu era pe placul semenilor săi, cărăbușul se hotărî să-i dea drumul să plece unde dorea. Așa că o dădu jos din copac și o așeză pe frunza unei margarete unde Degețica începu să plângă, tristă, fiindcă nici cărăbușii nu o vor.

Toată vara ce veni, Degețica o petrecu singură în pădure. Își făcu un pat din iarbă pe care-l așeză la adăpost de ploaie sub o frunză mare de măcriș. Se hrăni cu polen de la flori și bău roua de pe frunze ce o găsea dimineța.

Așa trecu vara și toamna până când veni iarna cea rece și lungă. Păsărelele care o încântaseră până mai ieri cu cântecele lor își luaseră zborul spre țările calde, iar florile și copacii deveniseră ofiliți și goi. Frunza de măcriș sub care se adăpostea de ploaie se uscă și căzu, lăsând în urma ei doar o codiță gălbuie ce abia se mai vedea. Iar Degețicăi acum îi era tare frig, hăinuțele ei i se ponosiseră, și pentru că era o făptură firavă și delicată putea oricând chiar să moară de frig...

Veni ninsoarea peste fetiță, și fiecare fulg de nea care cădea părea ca o lopată de zăpadă aruncată asupra unui om obișnuit, căci ea era doar cât un degețel... Încercă să se învelească cu o frunză uscată, însă aceasta se rupse, iar fetiței îi era din ce în ce mai frig.

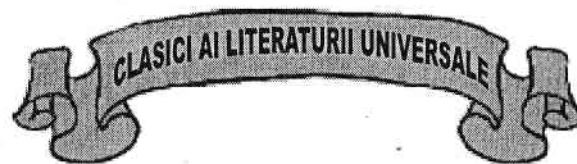
Aproape de pădurea în care trăia Degețica se afla un lan de porumb, care fusese cules de mult și nu mai rămăsese decât miriștea uscată și înghețată bocnă. Pentru fetiță acel loc era ca o pădure ce trebuia străbătută, iar ea înainta și tremura de frig!

După mult timp ajunse la adăpostul unui șobolan de câmp care-și construisese în mica așezare o bucătărie, o sufragerie și o magazie plină cu porumb.

Sărmana Degețica se așeză în fața ușii șobolanului și cerși niște boabe de porumb, căci era nemâncată de câteva zile.

LBRIS

We know
books

LEWIS CARROLL

**ALICE
ÎN ȚARA MINUNILOR**

Traducere: GEORGE HUZUM

Editura ASTRO

Îl auzi și pe Porcușor strănutând pe genunchii Ducesei, auzi cum pe lângă ei se spârgeau farfurii, auzi pe Grifon mormăind și sforăind, auzi scrâșnetul făcut de stiloul lui Bill-Șopârla pe tăbliță, apoi sunetul făcut de Porcușorii de Guineea înăbușiți, amestecându-se toate cu suspinele Falsei Țestoase.

Așa că rămase jos, cu ochii închiși pe jumătate, crezându-se ea însăși în Țara Minunilor, deși știa că odată deschiși ochii, realitatea va fi crudă. Iarba doar va foșni în vânt, pe lac vor fi valuri pentru că trestia se unduiește, clinchetul ceșcuțelor de ceai va fi doar clopoțelul de la oi, iar strigătele Reginei vor fi doar cele ale păstorilor; și toate celelalte zgomote ciudate aveau să devină – căci acum știa – doar cele ce se aud într-o fermă, iar suspinarea Falsei Țestoase va fi doar mieunatul pisicii.

Apoi și-o imagine pe Alice, în chip de bunicuță, purtând în suflet amintiri cu aventuri minunate ale copilăriei. Și cum, în jurul ei va strânge alți copii, cărora le va face să le strălucească ochii ascultând poveștile ei. Și poate chiar cu o poveste despre această Țară a Minunilor de demult. Cum le va alunga orice durere și cum îi va face fericiți povestindu-le despre acele zile minunate de vară din copilăria sa.

Cuprins

Capitolul 1	
În vizuina Iepurelui.....	3
Capitolul 2	
Balta de lacrimi.....	12
Capitolul 3	
O comisie athletică și o poveste-n coadă lungă.....	22
Capitolul 4	
Iepurele trimite un Bill-ețel.....	30
Capitolul 5	
Povețele Omidei.....	45
Capitolul 6	
Purcel și Piper.....	51
Capitolul 7	
Ceaiul nebunilor.....	64
Capitolul 8	
Terenul de cricket al Reginei.....	76
Capitolul 9	
Povestea Falsei Țestoase.....	88
Capitolul 10	
Cadrilul Homarului.....	98

LBRIS

We know
books

Capitolul 11

Cine a furat prăjiturile?.....109

Capitolul 12

Mărturia lui Alice.....119

Tipografia **SHIK & ȘTEFAN SRL**
Strada N.Drăgan nr. 10, sector 5, București

LBRIS

We know
books

CARLO COLLODI

PINOCCHIO

Editura ASTRO

CUPRINS

- I
Iscusitul tâmplar Cireașă găsește o bucată de lemn care plânge și râde aidoma unui copil / 3
- II
Geppetto primește cadou de la prietenul său, iscusitul meșter Cireașă bucata de lemn, pentru a-și face o păpușă hazlie / 5
- III
Geppetto își numește păpușa pe care o făurește, Pinocchio. Primele năzbâtii ale acesteia / 7
- IV
Pinocchio îl întâlnește pe Greierașul vorbitor de la care nu acceptă niciun sfat / 12
- V
Lui Pinocchio i se face foame și, vrând să mănânce o omletă, aceasta își ia zborul pe fereastră / 15
- VI
Pinocchio adoarme cu picioarele în ligheanul plin cu tăciuni. Dimineața când se trezește constată că are picioarele arse / 16
- VII
Geppetto se întoarce acasă și îi dă lui Pinocchio mâncarea ce și-o gătitese pentru el / 18

VIII
Geppetto îi reface picioarele lui Pinocchio și își vinde vesta pentru a-i cumpăra un Abecedar / 20

IX
Pinocchio vinde Abecedarul ca să vadă teatrul de păpuși / 23

X
Marionetele îl recunosc pe Pinocchio ca fiind unul de-al lor și îi fac o primire triumfală. Tocmai atunci sosește maestrul păpușar „Înghite Focul“ și Pinocchio intră în bucluc / 25

XI
Maestrul păpușar „Înghite focul“ îl iartă pe Pinocchio, iar acesta îl salvează de la moarte pe Arlechino / 27

XII
Maestrul păpușar „Înghite focul“ îi oferă lui Pinocchio cinci bănuți din aur pentru a-i da sârmanului Geppetto. Pinocchio este păcălit de un Vulpoi și o Piscică și pleacă împreună cu aceștia / 29

XIII
Hanul „La Racul fierț“ / 34

XIV
Pinocchio se întâlnește cu tâlharii / 37

XV
Tâlharii îl prind pe Pinocchio și îl spânzură de o cracă a Stejarului-uriaș / 39

XVI

Copila frumoasă cu părul galben ca soarele îl salvează pe Pinocchio, apoi cheamă trei doctori să vadă dacă mai trăiește / 41

XVII

Pinocchio înghite zahărul, dar nu și laxativul, însă se răzgândește când îi vede pe cioclii. Apoi pentru că minte, nasul începe să-i crească / 45

XVIII

Pinocchio îi întâlnește din nou pe Vulpoi și Piscică, cu care pleacă să semene cei patru bănuți în Câmpia Minunilor / 50

XIX

Pinocchio rămâne fără bănuți și drept pedeapsă primește patru luni de închisoare / 55

XX

Eliberat din închisoare, Pinocchio vrea să se întoarcă la locuința Zânei, însă dă peste un Șarpe îngrozitor și e prins într-o cursă de dihori / 58

XXI

Pinocchio este prins de către un țaran, care îl pune să păzească cotețul găinilor în locul câinelui / 60

XXII

Pinocchio îi prinde pe hoți și, drept răsplată, este pus în libertate / 63

XXIII

Pinocchio plânge când aude de moartea Fetiței cu părul galben ca soarele, apoi găsește un Porumbel care îl duce pe țărmul mării; de acolo se aruncă în valuri pentru a-și salva tatăl / 66

XXIV

Pinocchio ajunge în „Insula Albinelor vrednice“ și o regăsește pe Zână / 71

XXV

Pinocchio îi promite Zânei să fie ascultător și că o să se apuce de învățat pentru că dorea să devină un băiat ca toți băieții / 76

XXVI

Pinocchio merge împreună cu colegii săi de școală pe țărmul mării ca să vadă Balena / 79

XXVII

Mare păruială între Pinocchio și colegii lui; unul dintre ei este rănit, iar Pinocchio arestat de jandarmi / 82

XXVIII

Pinocchio e în pericolul de-a fi prăjit în tigaie alături de un pește / 88

XXIX

Pinocchio se întoarce la locuința Zânei, care îi promite că a doua zi o să fie și el băiat. Petrecere mare dată în cinstea lui Pinocchio – băiețelul / 92

XXX

Pinocchio, în loc să devină băiat, pleacă pe furis cu prietenul său Fitol în „Țara Petrecerilor“ / 99

XXXI

După cinci luni de fericire, lui Pinocchio îi cresc urechile și se preface în măgar / 104

XXXII

Lui Pinocchio îi cresc urechile, apoi se preface în măgar și începe să zbiere / 109

XXXIII

Pinocchio, de acum măgar, este cumpărat de directorul unui circ, apoi este vândut unuia care dorește să facă o tobă din pielea lui / 116

XXXIV

Ajuns în mare, Pinocchio devine iarăși păpușă și este înghițit de Balena cea îngrozitoare / 123

XXXV

Pe cine credeți că găsește Pinocchio în burta Balenei? Ia ghiciți, pe cine? Citiți capitolul acesta și veți afla / 130

XXXVI

Transformarea lui Pinocchio din păpușă în băiețel / 136

Editor: George Huzum

Adaptare după Carlo Collodi: Daniela Dumitrescu

Redactor: Andreea Șerbănescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Pinocchio sau Aventurile unei păpuși de lemn / Carlo Collodi ;

adapt. după Carlo Collodi de Daniela Dumitrescu. - București :

Astro, 2012

ISBN 978-606-8148-26-7

I. Collodi, Carlo

II. Dumitrescu, Daniela (adapt.)

821.131.1(0.046.6)-93-34=135.1

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,

Sector 1, București

Tel./Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-mea.ro

www.cartescolara.ro

www.depozit-de-carti.ro

I

**Iscusitul tâmplar Cireașă găsește o bucată de lemn
care plânge și râde aidoma unui copil**

— Cândva, odată trăia...

— Un împărat! vor continua micuții mei cititori,
nelăsându-mă să-mi continui povestea.

— Nu, drăgălașilor, nu ați ghicit. Este vorba depre
o bucată de lemn.

Un lemn de o calitate nu prea bună, asemenea tu-
turor lemnelor pe care le punem pe foc iarna pentru a
încălzi camerele.

Nu îmi explic deloc cum această bucată de lemn se
nimeri să fie în dugheana unui iscusit tâmplar, pe nume
Cireașă, pe care oamenii îl porecliseră meșterul Cirea-
șă deoarece avea mereu nasul roșu și lucios asemenea
unei cireșe coapte.

De îndată ce văzu bucata de lemn, iscusitul tâmplar
își frecă mâinile în semn de mulțumire și șopti mor-
măind:

— Bucata asta de lemn a apărut exact când aveam
nevoie! Am să o folosesc pentru un picior de masă.

Și se puse imediat pe treabă. Luă toporișca ca să o
mai cioplească, dar nici nu apucă să o curețe de coajă
că rămase înțepenit de frică când auzi o voce subțire
dar stridentă, zicând:

— Nu mă mai lovi că mă doare!

Vă imaginați ce fiori trebuie să fii simțit bătrânul
tâmplar Cireașă!

Se uită înfricoșat prin odaie ca să vadă din ce colț
venea acea voce, însă nu văzu pe nimeni. Căută pe sub

masă, în dulapul care era în permanență închis, ba se uită chiar dincolo de ușa care dădea în stradă: nimeni! Și atunci?

— Am priceput! zise el vesel scărpinându-se în cap, mi s-a părut! Hai mai bine să îmi continui treaba!

După ce își luă toporișca lovi cu putere în bucata de lemn.

— Vai! Ce rău mă doare! țipă aceeași voce subțire.

De data aceasta, meșterul Cireașă rămase cu gura căscată de uimire, cu limba scoasă și cu ochii bulbucăți de spaimă.

Când își mai reveni din sperietură, zise cu vocea stinsă:

— De unde o veni vocea aia care a strigat „vai“? În preajma mea nu este niciun om! Oare bucata asta de lemn se vaită ca un copil? Nu pot să cred! E o simplă bucată de lemn bună de pus pe foc ca să-ți încălzești o farfurie cu mâncare. Dar poate o fi cineva ascuns înăuntru... Atunci, las' că îl învăț eu minte!

Nici nu termină de rostirile aceste vorbe, că apucă bucata de lemn cu ambele mâini și o lovi cu putere de pereți. Apoi se liniști încercând să asculte dacă se mai vaită cineva. Stătu la pândă un timp, dar nu se auzi nimic!

— Am priceput! zise el scărpinându-se în cap, totul a fost doar în mintea mea. Să îmi continui totuși munca.

Și pentru că teama nu-i trecuse, începu să fredoneze un cântecel. Luă rindeaua ca să mai subțieze lemnul și, pe când meșterea de zor, auzi aceeași voce:

— Încetează imediat că mă gâdil!

De data aceasta iscusitul meșter căzu ca secerat. Când își reveni, se văzu lungit la pământ. Era foarte speriat, iar nasul lui acum nu mai era roșu, ci vântat.

II

Geppetto primește cadou de la prietenul său, iscusitul meșter Cireașă bucata de lemn, pentru a-și face o păpușă hazlie

Atunci se auzi un ciocănit în ușa.

— Intră, zise meșterul Cireașă cu vocea stinsă, însă fără a se ridica de jos.

În dugheană intră un bătrânel plăcut la chip, pe care îl chema Geppetto și care purta pe cap o perucă galbenă, motiv pentru care copiii din sat îl porecliseră „mămăliguță“. Cu toate astea lui nu-i plăcea să-l strige nimeni așa, iar când se înfuria parcă era un taur și nimeni nu-i intra în voie.

— Bună ziua, meștere! Dar ce faci pe jos?

— Le învăț pe furnici cum să facă socoteli.

— Frumos te mai distrezi...

— Cu ce gânduri ai venit pe la mine, dragă Geppetto?

— Ei, aș, gânduri! Am venit cu picioarele... Voi iam să te rog ceva.

— Spune, te ascult.

— În dimineața asta, mi-a trecut prin cap ceva...

M-am gândit să fac o păpușă din lemn, dar nu una oarecare, ci una neobișnuită, care să danseze, să manuiască sabia și să facă tumbe. Voi merge cu ea prin lume să câștig o bucată de pâine și un pahar cu vin... Ce spui?

— Foarte bine „mămăliguță“, răspunse o voce subțire.

Când auzi cum fusese poreclit, lui Geppetto i se urcă sângele la cap și, răsucindu-se către tâmplar, răcni către acesta: